

Bonuszoon

Bonuszoon

Antoinette Kalkman

Bonuszoon

Antoinette Kalkman

3^e druk november 2019

2^e druk juli 2019

1^e druk mei 2019

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jen Minkman

Auteursfoto: Ton Bennemeer

ISBN 978-94-93157-85-0

ISBN E-book 978-94-93157-15-6

ISBN Luisterboek 978-94-62551-52-7

NUR 305/332

©2019 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Namen, personen en gebeurtenissen zijn fictie. Enige gelijkenis met bestaande personen of werkelijke gebeurtenissen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

J'ai décidé d'être heureux
parce que c'est bon pour la santé

Voltaire

Voor mijn kinderen

Proloog

Waarom lukt het me niet wakker te blijven? Mijn vingers grijpen in de grond, ik druk mezelf op en kom overeind. De ruwe aarde schuurt de verse korstjes aan mijn vingertoppen open en ik lik het bloed op. Zoeken ze me of denken ze dat ik gevluht ben? Ik wil schreeuwen om water, maar mijn keel is te droog. Zelfs een kreun is te veel gevraagd. Niemand ziet me, niemand hoort me en als ik er niet in slaag weg te komen, ga ik hier dood. Of ben ik dat al? Er zijn er die dat graag willen.

Zelfs als ik mijn ogen wijd opensper, zie ik helemaal niets. De spikkel licht, die af en toe door het kiertje bij mijn voeten spiekte, is helaas gedoofd. Het is kennelijk nacht. Zweet parelt langs mijn voorhoofd en ik snak naar adem. Ik probeer te focussen, maar mijn brein weigert dienst.

Een duizeling overvalt me en ik leun naar achter. Scherpe brokken van de ruwe wand prikken door mijn vochtige shirt. Ik registreer het, maar voel geen pijn meer. Kou vlijt langzaam over me heen. Mijn hoofd glijdt opzij en als mijn wang tegen de kille muur botst, krijgt mijn geest een ervaring en wordt mijn zicht iets helderder. Ineens zie ik mijn kinderen levendig voor me en mijn hartslag begint waarschuwend te bonken in mijn keel. Ik strek naar ze uit, maar bereik ze niet. Ik weet dat

ze hier niet zijn. Tranen vol wanhoop dringen naar buiten. Ik spreek mezelf moed in: niet opgeven Lauren, volhouden! Blijf wakker, verdomme. Bewijs hoe het zit. Het is nog niet voorbij.

L A U R E N

10 november 2012, 19.35 uur
Arrestantencomplex – Houten

1

Dit is beslist het dieptepunt van mijn leven. Voorzichtig betast ik mijn voorhoofd en voel de bult achter het zachte weefsel van het verbandgaas. Hij lijkt enorm. Rondom de pleisters is mijn huid plakkerig en als ik frons, trekt de dichtgenaaide wond onder het verband. Vermoedelijk hebben ze op de Eerste Hulp alleen het meest noodzakelijke schoongemaakt. Ik heb geen idee wat de schade is en een spiegel behoort niet tot de standaarduitrusting van deze cel. Het kan me ook niet schelen. Ik kijk er niet naar uit mezelf recht in de ogen te kijken.

Om de tijd te verdrijven, krab ik voorzichtig de korstjes weg waar mijn voorhoofd niet is afgeplakt met verband en pleisters. Een wee gevoel overvalt me als ik daarna de roodbruine randen onder mijn nagels bestuur. Zeven hechtingen.

‘Een lelijke wond,’ deed de verpleegkundige tijdens het hechten zakelijk mee, maar met een beetje geluk kan het litteken genezen tot een dun wit streepje op mijn

voorhoofd. De politieagente met het gemillimeterde haar, die me naar het ziekenhuis begeleidde, snoof op dat moment minachtend. Terwijl ze ongeduldig op haar horloge keek, merkte ze op dat die wond mijn minste zorg was. Haar stem voelde als een koude waterstraal op mijn schedel. Zij had me kennelijk al veroordeeld.

Ik ril als ik haar stem in mijn gedachten terughaal en sta opnieuw stil bij de verschrikkelijke gebeurtenis van vanmorgen. Hoe bestaat het dat ik dit op mijn geweten heb?

Vertwijfeld pulk ik aan mijn onderlip en trek een veletje los. Volgens Mark doe ik dat altijd als ik zenuwachtig ben. Mijn hart krimpt ineen als ik aan hem denk.

‘En als ik in de problemen zit,’ mompel ik voor me uit, terwijl ik de kale ruimte in me opneem. Ik heb vroeger genoeg stomiteiten uitgehaald, maar dat ik hier zit, had ik, in het ergste doemscenario van mijn leven, niet kunnen bedenken.

Ik heb het niet echt koud, maar desondanks bibber ik. Ik ben ook misselijk, van de koppijn of door de bedompte lucht die hier hangt. Ventilatoren kunnen ze deze ruimtes vanzelfsprekend niet; er zijn geen ramen en die glasblokken boven de metalen deur laten alleen een treurig beetje licht door. Hoeveel zwetende en ruftende kerels hebben hier in de loop van de jaren gezeten? En wat hebben ze uitgevreten? Ik schrik op als ik een krassend geluid hoor en kijk met ingehouden adem naar de deur.

Ik moet hier vannacht dus blijven. Dat heeft de vrouwelijke bewaker me zojuist duidelijk gemaakt, nadat ze me een beker thee toeschoof via het doorgeefluik in de metalen deur. Er is een of ander verkeersongeluk in de buurt gebeurd en de dienstdoende agenten hebben op dit

moment geen tijd voor een nieuw verhoor. Ik moet wachten. Wachten waarop? En hoelang?

‘Dat gaat u vanzelf ervaren. In ieder geval langer dan de kop thee warm is.’ Bitser had ze het niet kunnen zeggen. Ik probeerde door de opening te kijken om contact met haar te maken, maar het luik was met hetzelfde venijn als haar woorden dichtgegooid en ik bleef verward achter. De hete theedruppels op mijn gezicht, daar beland door de vaart waarmee het luik sloot, maken mijn desolate stemming extra schrijnend.

Ik heb geen idee hoe laat het is. Mijn horloge moest ik afgeven, net als mijn ringen en de veters van mijn zwarte Isabel Marant sneakers. Ze hangen onvast en als lompe zakken aan mijn voeten, maar ik pieker er niet over ze uit te doen. De aanblik van de grauwe tegelvloer doet vermoeden dat hier zelden een dweil doorheen gaat. Om de spanning te onderdrukken, drentel ik wat heen en weer. Gaan zitten betekent dat ik berust in het feit dat ik ben opgesloten en vannacht niet uit deze politiecel kom.

Ik krijg het benauwd bij het idee. Al sinds ik me kan herinneren heb ik angst voor kleine ruimtes. Ik kan de dag dat mijn moeder me alleen achterliet bij handenarbeid nog levendig voor de geest halen. Die keer dat ik de deur niet open kreeg en er niemand kwam, hoe hard ik ook riep. Ik was hooguit vier. Misschien net vijf. Na die keer maakt de gedachte dat ik ergens in vastzit me zo bang dat mijn hart op hol slaat en ik acuut begin te hyperventileren. Daarom draag ik ook nooit een trui met een col. Ik moet niets straks om mijn nek hebben. Ik ben in staat het finaal aan flarden te trekken als ik denk dat mijn hoofd niet door de hals past.

Deze kleine ruimte zonder ramen voelt als een te strakke trui en mijn ademhaling versnelt. Bij elke adem-

stoot protesteert mijn gekneusde borstbeen en ik buig voorover zodat ik minder last heb van de pijn. Daar houd ik op z'n minst een paar weken last van, kreeg ik in het ziekenhuis te horen. Gelukkig is er verder niets kapot. Niets aan mijn lijf in ieder geval. Mijn gevoel is een ander verhaal. De situatie dringt nog niet helemaal tot me door. Ik ben verdoofd en tegelijkertijd staan mijn zenuwen strak gespannen. Dat ene zinnetje dat staccato door mijn hoofd buldert, jaagt me angst aan.

Blijf van hem af. Blijf godverdomme van hem af!

'Ik heb het echt niet gezien. Ik wist het niet. Het spijt me. Het spijt me,' krijst een tweede stem. Verschrikt kijk ik om me heen totdat ik beseft dat ik het zelf ben die schreeuwt. Ik herken de klankkleur van mijn eigen stem niet.

Door de opborrelende paniek kan ik nauwelijks meer op mijn benen staan en ik besluit te gaan zitten. Zodra mijn billen de opstaande rand van de bank raken, geeft de kilte van het pvc me een onbehaaglijk gevoel. De herinnering aan mijn moeder schiet opnieuw door mijn hoofd en maagzuur welt op. Ik zie haar hoofdschuddend voor me staan en proef de afkeuring op mijn tong. Zouden mijn ouders me bezoeken als ze nog hadden geleefd? Ik beseft dat het beter is dat ze dit niet hoeven meemaken. De schande zou enorm zijn, zeker in haar positie. Ik hoor het mijn moeder zeggen. Papa had waarschijnlijk stil achter haar staan wachten nadat ze zijn sussende woorden de nek om had gedraaid.

Ik verdring de gedachte aan mijn ouders, schuif iets naar achter en draai een kwartslag zodat mijn benen kunnen rusten op het okergele skai. Het dunne matras kraakt bij elke beweging die ik maak. In de hoek ligt een kussen van hetzelfde materiaal. Er zit geen sloop om. Als ik

denk aan het aantal mensen dat hierop gelegen moet hebben, krijg ik de kriebels. Hoeveel kwijl, snot en andere uitwerpselen heeft dit kussen al moeten verwerken? Ik kokhals bij die gedachte en trek mijn handen terug van het zitvlak. Ik wil hier niet zijn. Ik hoor hier helemaal niet. Dit kan niet waar zijn. Ik heb fouten gemaakt, maar ik ben toch geen misdadiger?

Mijn ademhaling gaat weer met me aan de haal en de gierende uithalen verraden een opkomende hyperventilatieaanval. Ik moet me bedwingen om niet opnieuw keihard te gaan gillen. Ik wil hieruit. Ik wil naar huis. Of nee, naar Vlieland, waar ik vanmorgen naar op weg was. Om tot mezelf te komen. Te overdenken hoe het verder moet met mij. Met Mark. Met ons. Als er überhaupt een ons is. De twijfelende houding van Mark vanmiddag, nadat ik door de agenten werd weggeleid, sprak boekdelen. Ik zag de bezorgdheid in zijn ogen, maar hij kwam niet naar me toe om me gerust te stellen. Vanaf de achterbank van de politiewagen zag ik dat hij wegliep, zelfs voordat we het pad waren afgereden. Hij liep rechtstreeks naar haar.

Ik sla mijn armen om me heen in de hoop het trillen van mijn bovenlijf te stoppen en voel tranen over mijn wangen glijden. ‘Wat heb ik gedaan?’ stamel ik.

Mijn armen raken de opgedroogde plekken in mijn T-shirt. Ontzet bestudeer ik ze. De bruin geworden vlekken in het katoen maken duidelijk dat ik flink heb gebloed. Ik hoop niet dat mijn meisjes dat deel hebben meegemaakt. Het moet er beroerd hebben uitgezien. Als ik de film in mijn hoofd voor de zoveelste keer afspeel, realiseer ik me nogmaals dat Mark niet heeft gevraagd of hij mee mocht naar het bureau. Hij bekommerde zich louter om Ellen die, op een haastig gehaalde keuken-

stoel, in de berm zat. Die gedachte steekt me, maar ik corrigeer me snel en voel dat ik een kleur krijg van gêne. Zijn aandacht voor haar is meer dan logisch. Wat een onbeschrijflijk verdriet moet ze voelen. Het is verschrikkelijk wat er is gebeurd. Ik buig mijn hoofd en schaam me diep.

LAUREN

10 november 2012, 11.30 uur
Huis De Plantage – Thuis

2

Ik rij rakelings langs het smeedijzeren hek aan het eind van ons parkeerterrein en geef een korte ruk aan het stuur. Ternauwernood voorkom ik dat ik de spijlen schamp. De logge Defender slingert vervaarlijk door deze abrupte beweging en in een reflex knijp ik mijn billen samen, maar verder sta ik er niet bij stil. Geen tijd voor. Mijn mobieltje werp ik met eenzelfde venijnige smak op het dashboard als de punt waarmee ik het bericht aan Mark besluit. Woedend duw ik de pook naar de volgende versnelling en ik kijk niet meer achterom. Ik wil alleen maar weg. Weg van de ruzies en de verwijtende blikken. Van het onbegrip. Weg van alles dat misgaat.

Door mijn ongecontroleerde stuurbewegingen vliegt mijn handtas van de bijrijdersstoel en ik zie hoe de inhoud zich verspreidt over de autovloer. Mijn portemonnee, de verloren gewaande lipstick zonder dop. Aankoopbonnetjes, opschrijfboekjes, haarclips, de verfromfaaide folder van mijn laatste expositie. Het rolt allemaal zonder duidelijke bestemming door de auto en het kan

me niets schelen. Straks bij de veerboot ruim ik het op. Dat neem ik me voor. Op dit moment is alleen belangrijk dat ik het gedoe achter me laat. Al is het maar tijdelijk. Een weekend rust aan mijn hoofd. De ruzies met Mark, het gesodemieter met de buren. Het wordt me teveel.

‘Jullie kunnen allemaal de pot op,’ schreeuw ik tegen de voorruit. Ik weet dat ik onredelijk ben, maar de drift in me bruist wellustig en ik geef een extra dot gas. Niets of niemand houdt me meer tegen.

Een oorverdovende klap en de wereld staat stil, op het heftig deinen van mijn auto na. Ik heb geen idee wat er gebeurt. De binnenkant van de autoruit belemmert me in een grotere val naar voren en alle zuurstof wordt mijn luchtpijp uitgeperst. Ik snak naar adem en moet tegelijkertijd kokhalzen. Met dezelfde vaart als ik naar voren word geworpen, schiet ik terug in mijn stoel. Mijn achterhoofd veert terug van de rugleuning en mijn handen voorkomen op het nippertje dat mijn borst opnieuw in aanraking komt met het stuur. Het gaat allemaal heel snel en tegelijkertijd lijkt het of de gebeurtenissen als losgescheurde beelden uit een fotoboek in een verstilde vertraging voor mijn ogen zwieren. Het scheurende geluid van de remmen maakt plaats voor een gierend geluid uit mijn keel. Dan wordt het rustig, alsof de wereld haar adem inhoudt. Stilte voor de storm. Een straaltje bloed schuift traag langs de voorruit naar beneden. Is dat van mij? Voorzichtig betast ik mijn voorhoofd. Mijn huid is gescheurd, maar ik voel geen pijn. De ster in de voorruit wordt groter en ik kijk er gebiologeerd naar. Verder gebeurt er niets. Langzaam maar gestaag groeit de ster. Het doet me denken aan de poten van een spin die steeds

groter worden naarmate de prooi binnen bereik komt. Tranen vertroebelen mijn zicht en ik knijp mijn ogen samen om beter te zien. Ingespannen volg ik het groeiende insect op mijn voorruit totdat iets anders mijn aandacht trekt. In de verte hoor ik het gebulder van aanstormend wild. Ik snap niet precies wat er aankomt, maar het voelt als naderend onheil en ter verdediging kruis ik mijn armen voor mijn hoofd.

‘Kom eruit stomme trut.’

Het portier wordt opengerukt. Aan de serene stilte in de veilige cabine komt abrupt een einde. Een paar grote handen, klauwen bijna, trekken me zijwaarts uit mijn auto. Mijn benen weigeren me te dragen en voor ik beseft wat er gebeurt, raken mijn knieën onzacht de grond. Grindsteentjes dringen de huid van mijn handpalmen binnen, maar ik registreer het nauwelijks. Een kreet van verbijstering galmt na in mijn oren en ik beseft amper dat ik het ben die gilt als een mager speenvarken. Ik verstijf, ik kan het niet geloven. Vlak voor het linkervoorwiel ligt de reden van mijn plotselinge stop.

In een krans van bruinrossig haar, dat vanaf de wortel steeds donkerder kleurt, zie ik het gezicht dat ik maar al te goed ken en bovendien de reden is van de voortdurende bonje met Mark. Schrik en ontzetting kruipen vanuit mijn bekken omhoog. Van de zenuwen pies ik een beetje in mijn broek en ik trek mijn buikspieren hard aan om niet nog meer te laten lopen. Het gieren van mijn adem wordt intenser doordat ik beseft wie daar ligt. En hoe.

Zijn nek ligt in een onnatuurlijke houding boven de rest van zijn lichaam. Ik reik naar zijn hoofd, maar trek van schrik mijn arm terug als ik zie dat er iets door de huid steekt. Uit het gat in zijn hals steekt een stuk bot.

Bloed gulpt er in een straal langs. Een dunne, vloeiende stroom waardoor het grijze grind om hem heen rood kleurt. De geur dringt mijn neus binnen en ik proef een ijzerachtige smaak in mijn mond. Mijn darmen reageren acuut met krampachtige bewegingen en werken mijn maaginhoud pulserend omhoog. Daar ligt Bart. Mijn God. Nee! Nee! Zo heb ik het nooit gewild.

Opnieuw strek ik mijn armen naar hem uit. Ik wil hem aanraken. Tot leven brengen. Dit kan niet waar zijn. Dit mag niet. Zijn haren zijn deels over zijn gezicht gevallen en zijn mond is opengesperd alsof hij op het laatste moment iets wilde roepen. Tussen zijn lippen door sijpelt bloed dat zich vermengt met wit slijm en talrijke grindsteentjes.

Ik realiseer me dat hij op deze manier niet kan ademen. Hij heeft lucht nodig. Onmiddellijk. Daar ga ik voor zorgen. Ik maak het goed. Paniekerig, maar vastberaden kruip ik naar hem toe. Anderhalve meter afstand tussen leven en dood. Ik richt me op, grijp naar zijn hoofd, graai naar het grind rond zijn lippen en maak zijn mond vrij zodat hij beter kan ademen. Mijn vingers tasten voorzichtig over zijn gezicht en haastig schuif ik zijn roestbruine lokken opzij. Ik spreek troostende woorden totdat mijn stem stilvalt boven zijn ogen die me op een vreemde manier aankijken. Ik herken ze niet. De normaal gesproken lichtblauwe tint van zijn irissen is donker. Zijn ogen glimmen niet meer, de lichtjes erin zijn gedoofd. Ik ben te laat. Ik laat mijn armen langs mijn lichaam vallen en zak in elkaar.